

Age of Panic

KES BAKKER, TIMON KOULOUMPIS, MONA LAHOUSSE & JEF UYTTENHOVE

Een stijloefening zonder inzet



Pieter T'Jonck
Gezien op 06 augustus 2024
OLV-college Vuurtoren, Oostende, in het kader van TAZ 2024

‘Geef mij maar oranje rozen’, prevelt Timon Kouloumpis onhandig als bloemenmeisje Mona Lahousse hem uitlegt dat die kleur voor passie staat. Waarop ze elkaar, je raadt het, in de armen vallen. Op een vingerknip spoelt de scène daarna door naar het einde van de liefdesgeschiedenis: een bitter gevecht om bezoekrecht van de kinderen. Het bloemenmeisje verandert in die paar minuten in een drukbezette verkiezingsreporter. 'Age of Panic’ doet het verhaal daarna nog eens van A tot Z uit de doeken, met hetzelfde resultaat. Al die tijd wordt maar niet duidelijk waar het Kes Bakker en de zijnen echt om te doen was in deze bewerking van ‘La Bataille de Solférino’ van Justine Triet uit 2013.

21 AUGUSTUS 2024

Ik zag deze film van Triet niet, maar afgaand op recensies is het een leuke film. Triet is ook niet de minste: haar ‘Anatomie d’une chute’ was een indringend portret van een stukgelopen relatie. Hier moet ik het doen met wat ik zie, en met die veelzeggende én dubbelzinnige titel: ‘Age of Panic’, de naam die de film buiten Frankrijk kreeg. Buiten Frankrijk snapt immers quasi niemand de dubbelzinnigheid van de titel ‘Bataille de Solférino’. Die ‘bataille’ vond plaats in Italië in 1859. De Fransen onder leiding van Napoléon III bezorgden de Habsburgers toen een daverende nederlaag. Meteen werd een nieuwe straat in Parijs ernaar vernoemd. Veel later vestigden de Franse socialisten in die straat hun hoofdzetel. De film speelt zich onder meer daar af tijdens de tweede ronde van de Franse presidentsverkiezingen in 2012. De socialist François Hollande haalde het toen van ‘hyper-président’ Nicolas Sarkozy, tot opluchting van links Frankrijk. Het was klein bier vergeleken bij de recente verkiezingsthriller in Frankrijk, maar de republiek daverde toen al op zijn grondvesten door de onverwacht goede uitslag in de eerste ronde van Marine Le Pen.

In de film, en in de toneelbewerking, brengt Laetitia (Lahousse) ter plekke verslag uit, maar daarvoor moet ze eerst een babysit vinden. Marc (een van de rollen van Kes Bakker) is een noodoplossing, want erg bij de pinken is hij niet. Tot overmaat van ramp komt haar ex-man Vincent (Kouloumpis) ondertussen, een dag te laat, zijn bezoekrecht opeisen, zeurt haar nieuwe lief Virgil (Jef Uyttenhove) haar de oren van het hoofd over zijn job frustraties en jaagt een arrogante TV-producer (een tweede rol van Bakker) haar nodeloos op. Later komt een pseudo-advocaat (alweer Bakker) bemiddelen tussen Laetitia en Vincent.

Tussendoor zien we Laetitia verslag doen van de verkiezingen in de Rue Solférino. Op de doeken die de achterwand van de speelvloer vormen verschijnen dan filmbeelden van de verkiezingsdag, live becommentarieerd door Lahousse. Om daar te geraken moest ze dus wel haar eigen 'bataille' voeren. Zo komen we, met nog heel wat omwegen, weer uit bij wat we al van in het begin wisten: dit eindigt bitter, zonder oplossing. De bitterste noot is wel dat zelfs Virgil merkt dat Laetitia en Vincent eigenlijk nog steeds smoor zijn op elkaar, maar dat de kaarten zo slecht liggen dat een hereniging of zelfs maar een bestand onmogelijk geworden zijn.

De makers krijgen het verhaal op begrijpelijke wijze in een razend hoog tempo verteld.

Het resultaat is een wat halfslachtige voorstelling. Als stijloefening – hoe vertaal je de complexiteit van een filmmontage met diverse locaties en flash-backs en flash-forwards naar het toneel? – is dit een klein huzarenstukje. De makers krijgen het verhaal op begrijpelijke wijze in een razend hoog tempo verteld. De politieke context komt er daarbij echter bekaaid van af: over welke verkiezingen het gaat en wat hun belang is, daar kom je quasi niets over te weten.

Problematischer is echter dat de personages door die snelheid ook diepgang missen. Dat euvel wordt versterkt door de wel erg ongelijke manier van spelen van de vier acteurs. Lahousse probeert vrij consequent een echt personage vorm te geven, maar Kouloumpis vertolkt Vincent wat achteloos, een beetje 'tongue in cheek', net als Uyttenhove. Bakker blinkt dan weer uit als een comedian die met wat kleine toetsen het ene typetje na het andere neerzet. Als Marc legt hij zijn haar plat over zijn voorhoofd, als de advocaat heeft hij een elegante bles. Dat klopt binnen het verhaal, omdat zijn rollen vooral dienen om de actie voort te stuwen, maar de eenheid in het spel raakt zo wel heel ver zoek.

Ik bleef als kijker echter vooral op mijn honger doordat ik er maar niet achter kwam wat de inzet van deze voorstelling was. Als verhaal van een mislukt huwelijk bleef het bij een schets. Als portret van een sociaal bestel dat mensen tegen elkaar opzet en ze opjaagt gooide het evenmin hoge ogen. Het verkiezingsverhaal kwam gewoon niet in beeld. Een verband tussen die aspecten werd al evenmin gearticuleerd. Blijft die stijloefening. Ze laat zien dat deze acteurs wel wat in hun mars hebben. Maar misschien denken ze toch beter wat langer en grondiger na over hoe en wat vooraleer het podium op te gaan.